

SNOAVE POPULARE

Neîncrederea-n Sfântul Nicolae

- Ce-i de ești așa de tristă, chiar ți-ai pierdut ceva?
- Da, mi-am pierdut punga cu parale.
- Roagă-te numai la Sf. Nicolae și o să ți se afle pungulița.
- Mi-am pierdut toată nădejdea, lele Vuțo, că-n vremile astea scumpe și Sf. Nicolae dac-o află nu mi-o dă mie!

(Calendarul calicului, I (1886), p.35)

O căpșună

Era postul Crăciunului, și puiul dadei se bolnăvise foarte rău, și nu mânca nimica, măcar că dada l-a fost îmbiat cu fel și fel de mâncări.

- Mânci, puiule, zamă de găină?

- Ba.

- Zamă de găscă?

- Ba.

- Dară de rață?

- Nu!

- Dar ce ai mânca, sufletețul meu; spune-i lui dada, că măcar să-ți stea pofta într-un galbăn dada ți-o împlinește!

- Apoi știi ce aș mânca, dado? O căpșună!

- Ba un drac să te ia ogrisătule, că doară acum în postul Crăciunului cresc căpșunile?

(Gazeta poporului, II (1886), nr.5, p.7)

Popa și sfinții

Era odată un popă vădov și acest popă, văzând că acasă nu mai poate ține nimica de pieirea străinilor, se hotărî să-și ducă oalele cu smântână în sfântul altar și să le țină acolo. Dar nici aici nu fu norocos popa, căci, cum se vede, se ținea norocul de el ca pulberea după câine și diavolul de crâsnic (paracliser) de câte ori da prin biserică își băga nasul prin oalele popii; când avea o prescură nu voia s-o mănânce goală; când se simțea sfârșit de tot la inimă trebuia să-și caute leac prin oalele sfinției-sale. Și așa, de gustat în gustat până sâmbătă seara, crâsnicul păpă tot ce adunase bietul popă într-o săptămână, ba încă voi să mai batjocorească și obrazul sfinților.

Dete cu smântâna ce-i mai rămăsese pe fundul oalelor pe la gura tuturor sfinților din biserică.

Duminică dimineața, părintele tocmai vrea să intre în slujbă când băgă de seamă că smântâna nu mai rămăsese ca în palmă în oale.

- Măi Sandule, întrebă bietul popă necăjit, măi, dar mare porc de câine a fost și ăla, n-ar mai fi pomană de el. Răspunse crâsnicul ca și când n-ar fi știut de istoria ce o făcuse.

Amărât până în adâncul inimii părintele voi să-și ridice ochii spre cer ca să blesteme pe nelegiuitul care îi hăpăise oalele, când, deodată, ce văzu? Toți sfinții plini pe la nas de smântână.

De astă istorie începu a se mira părintele făcându-și cruce cu mâna stângă.

Înainte era icoana Maicii Domnului și a Sfântului Nicolaie; clătind din cap popa grăi:

- Acum de dumneaei treacă, meargă, că este cu băiat mic și a rămnit, dar îmi este ciudă de tine, om bătrân, că nu ți-a fost rușine să furi munca altuia și să îndemni și pe aștilalți calici să se ia după tine, zise bietul popă uitându-se la icoana Sf. Nicolaie.

(Hazul satelor, VI (1906), nr.5, p.3, Corbeni - Argeș)